

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးထွန်းထွန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်းနှင့်
ဦးတင်အေးတို့ရွေ့တွင်

ကိုသန်းဆွေပါ ၄
နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၂ *

+ ၂၀၁၀
ဩဂုတ်လ
၉ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ က အရ ချမှတ်သော
အမိန့်သည် ထိုအမှုအတွက် အပြီးသတ်အမိန့်ဟုတ်
မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွဲချေဖျက်ပေးပါရန် တရားရုံးချုပ်သို့
လျှောက်ထားခြင်းအား တရားရုံးချုပ်က ပယ်သည့်အမိန့်ချမှတ်ခြင်း
သည် မူလရုံးအမှု၏ အမှားအမှန်ကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်သည့်အမိန့်
မဟုတ်သဖြင့် ယင်းအမိန့်အပေါ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ အထူးအယူခံလျှောက်ထားခြင်းအား ခွင့်ပြုရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

* ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံအမှတ် ၆။
+ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေအမှတ် ၂၉ တွင်
ချမှတ်သော ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၄ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၁၀
ကိုသန်းဆွေပါ ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးချစ်ညီညီ
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံ (၁) အတွက် - ဦးသန်းအောင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံ (၂) အတွက် - ဦးသိန်းထွန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အောင်မြေသာစံမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၇၃၄/၂၀၀၈ အမှုတွင် တရားခံ ကိုသန်းဆွေ၊ မခိုင်ခိုင်ဦး (ခ) မခိုင်မာ၊ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်ခင်ညွှန်ရီတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈၊ ၄၂၇/၃၄ အရ အရေးယူစစ်ဆေးလျက် ရှိသည့်အမှုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ က အရ ချေဖျက်ပေးပါရန် တရားခံ (၄) ဦးလုံးက တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၂၉/၂၀၀၉ ကိုလျှောက်ထားရာ ပလပ်ခြင်းခံရသဖြင့် ၎င်းတို့ (၄) ဦးလုံးကပင် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) သို့ ဆက်လက်လျှောက်ထားရာ အောက်ဖော်ပြပါပြဿနာအား အထူးအယူခံခံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ တရားခံကိုသန်းဆွေ၊ မခိုင်ခိုင်ဦး (ခ) မခိုင်မာ၊ ဒေါ်ခင်ညွှန်ရီ နှင့် ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်တို့က ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈၊ ၄၂၇/၃၄ တို့အရ တရားစွဲဆိုထားသည့်အမှုအား ချေဖျက်ပေး ပါရန် လျှောက်ထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) က ပလပ်သည့်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် အမှုတွဲပါ သက်သေခံချက်များအရ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ။”

၂၀၁၀
ကိုသန်းဆွေပါ ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊ အောင်မြေသာစံမြို့နယ်၊ ဒေါ်နဘွား
ရပ်ကွက်၊ အကွက် (၁၄)၊ ဦးပိုင် ၃၅ (ခ) ရှိ အောင်သရဖူယက္ကန်းရုံ
အဆောက်အဦအပါအဝင် ဥပစာအား တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သူမှာ
ဒေါ်မြအုန်းဖြစ်ပြီး ဒေါ်မြအုန်းသည် အဆိုပါမြေကို လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်း (၄၀) ခန့်က ဦးကျော်စိန်ထံမှဝယ်ယူ၍ နံကပ် (၂) ထပ်
တိုက်နှင့် ယက္ကန်းရုံကို တည်ဆောက်လုပ်ကိုင်နေထိုင်ခဲ့ရာ ယနေ့တိုင်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီ၊ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်၊ မောင်သန်းဆွေ၊
မခိုင်မာတို့သည် ဒေါ်မြအုန်းပိုင်ဆိုင်သော အောင်သရဖူလွန်းရာကျော်
ယက္ကန်းရုံနှင့် ဥပစာကို တရားဝင်အထောက်အထား အခိုင်အမာမရှိဘဲ
ဝင်ရောက်၍ အိမ်အဆောက်အဦနှင့် ယက္ကန်းရုံကိုဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဖျက်ဆီး
၍ရသောပစ္စည်းများကို ရောင်းချခြင်း၊ ဒေါ်မြအုန်းစိတ်ငြိုငြင်စေရန်
ဥပစာအတွင်း အဓမ္မဝင်ခတ်၍ အဆောက်အဦဆောက်လုပ် ကျွဲကျော်
နေထိုင်ခြင်းများပြုလုပ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီ၊ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်၊
မောင်သန်းဆွေနှင့် မခိုင်မာတို့အား အရေးယူပေးပါရန်
ဦးအောင်မျိုးသန့်က တိုင်ကြားသောအမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ၏ရှေ့နေက မူလရုံးအမှုတွင် တရားလို
ဦးအောင်မျိုးသန့်၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် နှစ်ဖက်တင်ပြထားသော
သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများအရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်အတွင်းသို့
အယူခံတရားလိုများ ဝင်ရောက်နေထိုင်သည့်နေ့ရက်မှာ (၂၃-၃-၂၀၀၄)
ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး ဦးအောင်မျိုးသန့်က ဤအမှုကိုတိုင်ကြားသည့်နေ့ရက်
မှာ (၁၁-၇-၂၀၀၈) ရက်နေ့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်ပြီး (၄) နှစ်ကြာမှ
ယခုအမှုကိုစွဲဆိုခဲ့သည်မှာပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကွက်၏
တရားဝင်အမည်ပေါက်သူ ခင်မမသက်ထံမှ အယူခံတရားလိုများက
မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုဝယ်ယူပြီးမှ အချင်းဖြစ်
မြေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်သည်မှာလည်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊

သို့ဖြစ်၍ ဂရန်အမည်ပေါက်သူထံမှ အချင်းဖြစ်မြေအား အရောင်း
အဝယ်မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုဝယ်ယူပြီး ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်း
အား ပြစ်မှုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုခံရသည်မှာ လွန်စွာ နစ်နာကြောင်း၊
ထို့အပြင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မန္တလေးခရိုင်
တရားရုံးတော်တွင် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၇၅/၂၀၀၈ နှင့် တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၁၂၃/၂၀၀၈ တို့ဖြင့် ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍
တရားစွဲဆိုထားကြစဉ် ပြစ်မှုကြောင်းစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ဖြတ်လမ်းမှနေ၍
ဆောင်ရွက်မှုသည် တရားစီရင်ရေးယန္တရားကို လက်နက်သဖွယ်
အသုံးပြုပြီး အနိုင်အထက်ပြုကျင့်ရာရောက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
အယူခံတရားလိုများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈၊ ၄၂၇/၃၄
တို့အရ စွဲဆိုထားသည့် မူလရုံးအမှုတွဲအား ချေဖျက်ပေးပါရန်
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက မူလရုံးတရားလို၏
ထွက်ဆိုချက်အရ ယခုအမှုမစွဲဆိုမီ လွန်ခဲ့သော (၄) နှစ်ခန့်က
ခင်မမသက်မှာ အချင်းဖြစ်မြေအား ဂရန်အမည်ပေါက်သည်မှာ
ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ဂရန်အမည်ပေါက်သူကရောင်းချ၍ တရားခံတို့က
ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဟု ယုံကြည်ကာသဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်မှာ
လည်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ တရားခံတို့က အချင်းဖြစ်မြေအား
ဝယ်ယူ၍ ဝင်ရောက်နေထိုင်စဉ် ဒေါ်မြအုန်းကသော်လည်းကောင်း၊
တရားလိုကသော်လည်းကောင်း တိုင်တန်းအရေးဆိုမှု တစ်စုံတစ်ရာ
ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားမမှုများ အပြန်အလှန်စွဲဆိုနေကြစဉ်
အတွင်း နောက်ကြောင်းပြန်၍ ပြစ်မှုဖြင့် ထပ်မံတရားစွဲဆိုခြင်းမှာ
ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုမရှိဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီ၊ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်တို့က အချင်းဖြစ်မြေသို့ရောက်ရှိခြင်း၊
ဝင်ရောက်ခြင်း၊ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ထိုမြေကွက်၌

ကိုသန်းဆွေ၊ မခိုင်မာတို့အား နေထိုင်စေခြင်းတို့မှာ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အရ ပေါ်ပေါက်လာသော နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ရပ်များသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အထက်ပါမြေကို ရောင်းဝယ်ခြင်းမှာ အမွေဆိုင်ကိစ္စ ပါဝင်နေ၍ တရားဝင်မှုရှိ မရှိဟူသောအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမ မှုများစွဲဆို ဖြေရှင်းလျက်ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကိုလက်ခံပြီး ပြန်လည်စိစစ်သင့်ပါကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။

အမှတ် (၂) အယူခံတရားခံ၏ရှေ့နေက အမှုတစ်ခုကို ချေဖျက်ခြင်းမရှိသည့်အမိန့်မှာ အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်သည့်အမိန့်မဟုတ် ကြောင်း၊ အမှုကိုမချေဖျက်ပါက မူလရုံးတွင် အမှုကိုပြန်လည်စစ်ဆေး နိုင်ပြီး စွဲချက်တင်သင့် မသင့်အဆင့်တွင် စွဲချက်မတင်သင့်ကြောင်း ဖြင့် အခွင့်အရေးတောင်းခံခွင့်ရှိကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ အမှုချေဖျက်ပေး ခြင်းမရှိသောအမိန့်ကို အထူးအယူခံခွင့်ပြုရန် တရားစီရင်ရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၇ အရ လျှောက်ထားနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် တရားလိုတစ်ဦးတည်းသာ စစ်ဆေးပြီးဖြစ်သော်လည်း ၎င်းပြသသော သက်သေများကို မစစ်ဆေးရသေးကြောင်း၊ တရားလို၏အစစ်ခံချက် အရ အယူခံတရားလိုများသည် ကျူးကျော်ခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားဖျက်ဆီး ခြင်းစသည့်အချက်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ မြင်သာသည့်ထွက်ဆိုချက်များ၊ ရှင်းလင်းရန်အချက်များရှိနေသဖြင့် အမှုတွဲကိုချေဖျက်ပေးရန် ခိုင်လုံ သောအကြောင်းမရှိကြောင်း၊ တရားမကြောင်းဖြင့် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် စွဲဆိုရုံမျှဖြင့် ပြစ်မှုကြောင်းအရ စွဲဆိုရန်မဟုတ်ဟု တားမြစ်ချက်မရှိ ကြောင်း၊ အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှုတွင် တရားလို၏ တိုင်တန်းလျှောက်ထားချက်များသည် ပြစ်မှုကြောင်းအရ လုံးဝထင်ရှား မှုမရှိသည့်အပြင် ဖြေရှင်းရန် လုံးဝတာဝန်မရှိမှသာလျှင် အမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးလေ့ရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုများအနေ

နှင့် ထုချေဖြေရှင်းရန် အချက်အလက်များရှိနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုများ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်သင့်ပါကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

မူလရုံးအမှုကိုကြည့်ရှုရာ တရားလို ဦးအောင်မျိုးသန့်၏ တိုင်ကြားလွှာတွင် မန္တလေးမြို့၊ အောင်မြေသာစံမြို့နယ်၊ ဒေါ်နဘွားရပ်ကွက်၊ အကွက် (၁၄)၊ ဦးပိုင် ၃၅ (ခ) ရှိ အောင်သရဖူယက္ကန်းရုံ အဆောက်အဦအပါအဝင် ဥပစာအား ဒေါ်မြအုန်းက တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီ၊ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်၊ ကိုသန်းဆွေ၊ မခိုင်မာတို့သည် ဒေါ်မြအုန်းပိုင်သောဥပစာကို တရားဝင်အထောက်အထား အခိုင်အမာမရှိဘဲဝင်ရောက်၍ အိမ်အဆောက်အဦနှင့် ယက္ကန်းရုံကိုဖျက်ဆီးပြီး ဖျက်ဆီး၍ရသောပစ္စည်းကို ရောင်းချကြောင်း၊ ဒေါ်မြအုန်းစိတ်ငြိုငြင်စေရန် ဥပစာအတွင်း အဓမ္မဝင်းခတ်၍ အဆောက်အဦဆောက်လုပ် ကျူးကျော်နေထိုင်ခြင်းအား ပြုလုပ်ကြောင်းဖြင့်ဖော်ပြ၍ ၁၁-၆-၂၀၀၈ ရက်စွဲပါစာဖြင့် တိုင်ကြားခဲ့သည်။

အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် မူလမူတရားခံများဖြစ်ကြသော ကိုသန်းဆွေပါ ၄ ဦးတို့၏ လျှောက်လွှာအားပယ်ချခဲ့သော တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၂၉/၂၀၀၉ ပါသုံးသပ်ချက်များအရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်၏မူလပိုင်ရှင်မှာ ဦးမြင်ဖြစ်ပြီး ဦးမြင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၎င်း၏တူနှင့်တူမဖြစ်သော ဦးကျော်စိန်၊ ဒေါ်ခင်ရီတို့ထံမှ ဒေါ်မြအုန်းက လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၄၀) ခန့်ကပင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကိုဝယ်ယူ၍ “အောင်သရဖူလွန်းရာကျော်” ယက္ကန်းစက်ရုံ ထူထောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မူလရုံးတရားခံတစ်ဦးဖြစ်သော ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီက အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် အမည်ပေါက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်ဆိုသော ဒေါ်ခင်မမသက်ထံမှ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်စာတမ်းနှင့်

ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အဆိုပါ ဒေါ်ခင်မမသက်ဆိုသူမှာ ဒေါ်မြအုန်း၏မြေးဖြစ်ကြောင်း၊ မန္တလေးရုံးထိုင်၊ တရားရုံးချုပ် စီရင်ချက်တွင်ပါရှိသည်။

ယင်းသို့ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ဝယ်ယူသူ ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီအပါအဝင် မူလရုံးတရားခံ (၄) ဦးတို့က အချင်းဖြစ်ဥပစာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ၏ အကျိုးဆောင်က အဓိကထား၍ တင်ပြသည်မှာ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်စာတမ်းနှင့်ဝယ်ယူပြီးမှ ဥပစာသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူများအပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ ချေဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သောကိစ္စအတွက် ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်မှ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ပိုင်ဆိုင်မှုအတွက် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် တရားမမှုများ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေကြဆဲအဆင့်တွင် ပြစ်မှုကြောင်းအရ စွဲဆိုမှုဖြစ်၍ လည်းကောင်း အမှုတွဲကိုချေဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသွားသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ညွှန်ကြားရေးမှူးကလည်း အလားတူအချက်များကို တင်ပြထားသည်။

ယင်းအချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမမှုများတွင် တရားရုံးများက ပိုင်ဆိုင်မှု (TITLE) ကို အခြေပြုဆုံးဖြတ်ကြရသော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် ပြစ်မှုမြောက် မမြောက်ဆိုသည့် အချက်ကိုစိစစ်ရာ၌ ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်မှု (Possession) ကို စိစစ်ရသည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုရှိသောကြောင့် ယင်းပိုင်ဆိုင်မှုကိုအခြေပြု၍ ပြစ်မှုကြောင်းကျူးလွန်ခြင်းမရှိနိုင်ဟု ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ အငြင်းပွားနေသော ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူအား စိတ်ငြိုငြင်စေလျှင်လည်းကောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းအပေါ် ဝင်ရောက်ကျူးကျော်လျှင်သော်လည်းကောင်း

၂၀၁၀
ကိုသန်းဆွေပါ ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ပြစ်မှုကြောင်းနှင့်ငြိစွန်းမည်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုတွင် ဒေါ်မြအုန်း
မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ် (၄၀) ခန့်ကပင် အစဉ်တစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း
နှင့် အသက်အရွယ် (၉၂) နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ကိုယ်တိုင်ပင် တရားစွဲ
ဆိုနိုင်သည့်အခြေအနေမရှိတော့ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် အယူခံတရားလိုများက ဥပစာအတွင်း
ဝင်ရောက်ခဲ့မှုအပေါ် ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်မှ တရားစွဲဆိုသည့်ကိစ္စနှင့်
စပ်လျဉ်း၍လည်း ပြစ်မှုများတွင် မည်သည့်ပြစ်မှုကို မည်သည့်အချိန်
ကာလတွင်း စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်ကာလသတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်းမရှိသဖြင့် အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် အကြောင်းအရာမဟုတ်
ကြောင်း မြင်သာသည်။

ထို့ပြင် ပိုင်ဆိုင်မှု (TITLE) အတွက် တရားမကြီးမှုများ
စွဲဆိုနေခြင်းရှိသည့်အချက်မှာလည်း ပိုင်ဆိုင်မှုကို တရားမတရားရုံး
များက စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပြုမူဆောင်ရွက်မှု
သည် ပြစ်မှုနှင့်ငြိစွန်းခြင်းရှိ မရှိကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာတရားရုံးကသာ စီရင်
ဆုံးဖြတ်ရသည်။ သို့အတွက် တရားမမှုများရှိနေ၍ ပြစ်မှုကြောင်းအရ
စွဲဆိုမှုကို ချေဖျက်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြမှုမှာလည်း လက်ခံရန်
အကြောင်းမရှိပေ။

ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကြောင်းအရ စွဲဆို
နေခြင်းကြောင့် ထိုပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပေါ်ပေါက်လာသောပြစ်မှု
ကြောင်းအရ မှုခင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာရုံးများက အဆုံးအဖြတ်မပြုရန်
တားမြစ်ထားသော ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိချေ။ ဦးအေး (ခ) ဦးမင်းဇော်
နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၄ အမှု^(၁) ကို ရည်ညွှန်း
သည်။ ထို့ကြောင့် အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှုများတွင်

(၁) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၁၃၉

တရားရုံးချုပ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁ က ပါ မူလဘူတ
စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို သတိကြီးစွာထား၍ ကျင့်သုံးဆောင်ရွက်ရသည်။

မူလရုံးတွင် စစ်ဆေးကြားနာလျက်ရှိသော အမှုမှ တရားလို
၏စွပ်စွဲပြောဆိုချက်များ မှန်ကန်သည့်တိုင် ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်နှင့် အကျိုး
ဝင်ခြင်းမရှိကြောင်း သိသာထင်ရှားနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ မူလရုံး၌ အဆိုပါ
အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပါက တရားဥပဒေလမ်းကြောင်းကို
ဆန့်ကျင်ရန်အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်လျှင်ဖြစ်စေ တရား
ရုံးချုပ်က မူလရုံးအမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဦးအေး (ခ)
ဦးမင်းဇော် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၄ အမှု^(၁)
ကို ရည်ညွှန်းသည်။

၂၀၁၀
ကိုသန်းဆွေပါ ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ဤအမှုတွင် တရားလို ဦးအောင်မျိုးသန့် (ဒေါ်မြအုန်း
အတွက်ဆောင်ရွက်သူ) တိုင်ကြားသည့်အတိုင်းမှန်လျှင် ကိုသန်းဆွေ
ပါ ၄ ဦးတို့သည် မည်သည့်ပြစ်မှုမျှကျူးလွန်ဖွယ်ရာမရှိကြောင်း
ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ကောက်ယူရန်အကြောင်းမရှိချေ။

ထို့ပြင် အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန်လျှောက်လွှာကို ပယ်ခဲ့သော
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏အမိန့်သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊
တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုနိုင်သော
အမိန့်ဟုတ် မဟုတ်ကို ဆက်လက်စိစစ်ရန်ရှိသည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ တွင်
အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ တရားရုံးချုပ်က မူလစီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကိုကျင့်သုံး၍
အပြီးသတ်စီရင်ထားသောအမှုကိုဖြစ်စေ၊ တရားရုံးတစ်ရုံးရုံး
၏ အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် တရားရုံးချုပ်က အပြီး
သတ်စီရင်ထားသောအမှုကိုဖြစ်စေ၊ အထူးခုံရုံးက လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းနှင့်အညီ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုပြီးပါက -----

၂၀၁၀
ကိုသန်းဆွေပါ ၄
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အထူးအယူခံခုံရုံးတွင် ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်နိုင်သည်။”

အပြီးသတ်အမိန့်ကို အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူရာတွင် အမိန့်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို အဓိကထားရမည်။ အမိန့်သည် မူလအမှု၏ အမှားအမှန် ကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်လျှင် အမိန့်မှအခွင့်ထူး အယူခံခွင့်ကို လျှောက်ထားနိုင်ပေသည်။ ဒေါ်မြရင် နှင့် ဒေါ်စော(၂) အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။

အမှုတွဲချေဖျက်ပေးပါရန် တရားရုံးချုပ်သို့လျှောက်ထားခြင်း အား တရားရုံးချုပ်က ပယ်သည့်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် မူလရုံးအမှု ၏ အမှားအမှန်ကို အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်သည့်အမိန့်မဟုတ်သဖြင့် ယင်း အမိန့်အပေါ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ အထူးအယူခံလျှောက်ထားခြင်းအား ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမရှိပေ။

သို့အတွက် အထူးအယူခံခုံရုံးက ထုတ်နုတ်သတ်မှတ်ခဲ့သော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ တရားခံ ကိုသန်းဆွေ၊ မခိုင်ခိုင်ဦး (ခ) မခိုင်မာ၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်ရီ နှင့် ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်တို့က ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၄၈၊ ၄၂၇/၃၄ တို့အရ တရားစွဲဆိုထားသည့်အမှု အား ချေဖျက်ပေးပါရန်လျှောက်ထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ကပယ်သည့်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် အမှု တွဲပါ သက်သေခံချက်များအရ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန် ခြင်းရှိသည်။”

ထို့ကြောင့် ဤပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုကို ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

(၂) ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၂၃၂